

4. פדורה (גרמניה — ארה"ב)

3. שומר היערות (יפאן — בריה"מ)

הטוב תשל"ט * הסרט הטוב

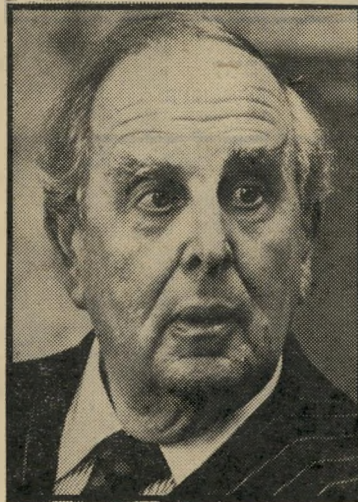
"גויים" שאינם יודעים כנראה דבר על חיים מוסר ואתיקה; אך היא אסורה על אדמת הקודש של המולדת המשוהררת. כאן זה עניין של זימה וחלאה. יש לאסור עליו באיסור מלא. פן תתמוטט הקואליציה מעוצמת החטא.

מי שרוצה לשחק במספרים יאמר, שהי צנזורה פוסלת רק מיספר קטן של סרטים. יחסית מכלל הייבוא. אבל מי שקורא את המיספרים מבין, שהמפיצים פשוט אינם מייבאים לישראל את כל אותם הסרטים הצפויים ממילא לפסילה. חבל על הטורח. גם המפיצים עצמם אינם טלית שכולה תכלת. בעיקר במה שנוגע לקיצוץ סרטיים. להם מותר כנראה להוריד חצאי שעות, "כדי שלא לשעמם את הקהל" כדבריהם.

בעלי בתייהקולנוע המשיכו השנה לקונן על מר גורלם. בעיקר אלה הממוקמים ב"שלושת הערים הגדולות. ערב הבחירות לרשויות המקומיות הם אפילו ניסו לפגוע. במידת האפשר. בכמה מן המועמדים ש"התנגדו או שהיו אדישים לנסיגתם להקל את נטל המסים המוטל עדיין על שכמם של רוכשי כרטיסי הקולנוע. כל זה ללא (המשך בעמוד 68)

שחקנית-מישנה השנה:
לינדה מאנץ
"ימים ברקיע"

שחקן-מישנה השנה:
רוברט מורלי
"רציחות קטנות של אשפי מיטבח גדולים"

שטעם הוא בבחינת מותרות שאין להרשות בתעשייה.

משום כך יש מידה לא קטנה של תיס-כול לקראת הצגתו של סרט חדש בשם פרשת וינגל, עם סיום השנה. תיסכול הנובע מעצם העובדה שזהו הסרט האינטימלי ביותר שהופק השנה בישראל. בניגוד מוחלט להשקפות הסוהריס-בקול-נוע. משום כך מלווה הפצתו בכל מיני מיכשולים, והפירסומת מנסה להציגו כ"קוואק חושף שחיתות בצמרת". רבים מתפללים שייכשל, ולו רק כדי שאפשר יהיה אחר כך לומר: "הרי הזהרנו אותכם. מראש, שזה רעל קופתי".

עניין

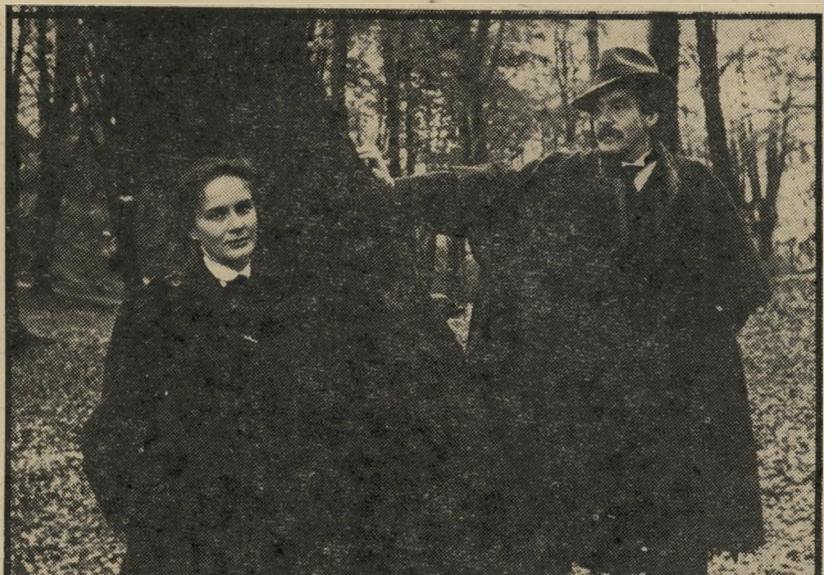
של זימה

מפיצי הסרטים היו עסוקים השנה בעיקר במילחמה נגד הצנזורה. עדת הישישים המתכנסת בירושלים וקובעת את הנורמות של הקהל הצעיר ההולך לקולנוע, ממשכה להפליג בהחלטות האבסורדיות שלה. בעיקר כשהיא מפרידה בין תועבה מתוצרת-הארץ לתועבה מתוצרת-חוץ. כך, למשל, אהבה-יבולושה מותרת אצל ה-

הדע תשל"ט * הסרט הדע

4. עיניה של לורה מארס (ארה"ב)

3. מעבר לטוב ולרע (איטליה)